

nutí, o němž byl obžalovaný R. i podle přirozených, každému snadno poznatelných následků, krom toho však taktéž podle předpisů zvláště vyhlášených, jmenovitě předpisu § 53 min. nař. č. 81/1910 ř. zák. a podle své živnosti a povolání, jako majitel autodopravy s řidičskou zkouškou, s to nahlédnouti, že jimi mohou býti způsobena nebezpečství v § 335 tr. z. uvedená.

Příčinná spojitost mezi tímto opominutím a nastalým neštěstím nebyla přerušena tím, že spoluobžalovaný H. jel se svahu s vypnutým motorem a stále zataženou brzdou, neboť to neznamená více, než že H. svým vlastním neopatrným jednáním zavinil nemožnost použití nožní brzdy a do v r š i l nezpůsobilost ruční brzdy, čili přispěl d a l š í neobalostí k tomu, že autobus nebylo lze ovládnouti. K tomu však nemohlo dojíti vůbec, kdyby byl stěžovatel autobus pro vadu v ruční brzdě, jak mu to jeho povinnost kázala, nenechal prostě odejet, kdyby pak bývala ruční brzda, jak rovněž bylo povinností stěžovatelovou, uvedena do pořádku včas, byla tu možnost, jak zjišťuje soud první stolice v souhlasu se znaleckým posudkem, i při spádu silnice zablokováním zadních kol vůz pomalu zastavit a tím zameziti úraz. Neštěstí je tedy v ý s l e d k e m opominutí stěžovatelova, jež další jednání řidičovo pouze dovršilo k tragickému konci, aniž tím však vznikla nová samostatná řada příčinná. Zákon nevyžaduje ovšem, aby protizákonný výsledek nastal v ý h r a d n ě z opominutí obžalovaného samého. Za předpokladu prokázané již nepřerušené příčinné řady postačuje, tak jako je tomu zde, že opominutí bylo jednou složkou, jednou z podmínek, jež zmíněný výsledek připravily.

Námítka, že stěžovatel nemohl věděti, že řidič bude brzdy neodborně používat, je nezávažná. Nebylo třeba, aby si stěžovatel možnost t o h o t o druhu představoval. Z toho však, co bylo soudem první stolice zjištěno, plyne naprosto důvodně závěr, že obžalovaný, autodopravce s odbornými znalostmi, jednaje proti platným předpisům, nejen že mohl, ale dokonce m u s i l předvídati, že je tu v krajní míře, a to za okolností zvláště nebezpečných, ono nebezpečství, o němž mluví ustanovení § 335 tr. z., jestliže přes sdělení o vadnosti staré a opotřebované ruční brzdy, pustil přeplněný autobus v horském kraji na cestu s terénem majícím prudký spád, a je tudíž výrok o vině obžalovaného i po subjektivní stránce odůvodněn.

Čís. 5403.

Zásada nedeliteľnosti stíhania, vyjadrená v § 48, odst. 3 zák. čl. XIV:1914, nebola ani pôvodným ustanovením § 12, odst. 1 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n., ani ustanovením § 6 cit. zákona v znení vyhlásky čís. 145/1933 Sb. z. a n. zrušená, ale naopak zosilnená v ten spôsob, že zahájením trestného pokračovania proti ktorejkoľvek zodpovednej osobe prerušuje sa premlčanie proti všetkým ostatným zodpovedným osobám.

(Rozh. zo dňa 18. októbra 1935, Zm IV 363/35.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti J. V. a spol. pre prečin pomlavy tlačou vyhovujúc zmätočnej sťažnosti súkromného žalobcu, založenej na dôvode zmätočnosti podľa čís. 1 c) § 385 tr. p., zrušil rozsudok vrchného súdu čo do obžalovaného E. D. a poukázal vrchný súd, aby o odvolaní obžalovaného E. D. jednal a rozhodol.

D ô v o d y :

Proti rozsudku vrchného súdu podal súkromný žalobca zmätočnú sťažnosť na základe dôvodu zmätočnosti podľa čís. 1 c) § 385 tr. p., ktorej nelze odopreť úspechu. Sťažovateľ namieta, že s hľadiska § 48 zák. čl. XIV:1914 a § 13 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. je zásadou, že pretrhnutie premlčania proti jednému obžalovanému stačí aj ku pretrhnutiu premlčania čo do ostatných obžalovaných, a že preto sa vrchný súd dopustil zmätočnosti, keď dotyčne obžalovaného E. D. zvlášte skúmal premlčanie.

V § 48, odst. 3 zák. čl. XIV:1914, ktorý sťažovateľ má zrejme na mysli, sa ustanovuje: zavedie-li sa pokračovanie v dobe určenej v 1. odst. proti ktorejkoľvek z osôb zodpovedných, môže sa i po tejto dobe v pokračovaní postupovať proti ktorejkoľvek inej zodpovednej osobe v premlčacej lehote. Ustanovením týmto bol pre tlačové veci zmenený predpis odst. 2 § 108 tr. z., ktorý ustanovuje, že premlčanie sa pretrhuje len u toho, na koho sa vzťahuje opatrenie súdu. V ustanovení odst. 3 § 48 tlačového zákona XIV:1914 prišla ku platnosti zásada nedeliteľnosti, t. j., že v prípade tlačového prečinu platí právne pravidlo, že akonáhle bolo trestné pokračovanie platne zavedené proti bársktorej zodpovednej osobe, treba ho tým považovať za zavedené aj proti iným zodpovedným osobám, a že súdne opatrenie nariadené proti jednej zodpovednej osobe (príkladne proti redaktorovi), prerušuje premlčanie proti ďalším osobám, ktoré môžu byť brané v zodpovednosť (príkladne autor, vydavateľ). (V tomže smysle Finkey: Az új sajtótörvény, str. 35 a 36.) Ustanovenie § 48, odst. 3 z. č. XIV:1914 neboly čo do ochrany cti výslovne zrušené ani § 40 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n., ani § 42 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n.

Otázky účinkov zavedenia trestného pokračovania čo do premlčania dotýkajú sa, pravdaže ustanovenia § 12 zák. č. 124/1924 v pôvodnom znení, § 43 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. a § 6 zákona č. 124/1924 vo znení vyhlášky min. spravodlnosti č. 145/1933 Sb. z. a n. Podľa § 12, odst. 1 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. stavá sa zavedením trestného pokračovania proti ktorejkoľvek zodpovednej osobe premlčacia lehota proti ostatným zodpovedným osobám až do doby, kedy bolo trestné pokračovanie skončené a podľa znenia § 6 vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n. zastavuje sa premlčanie, bolo-li pred uplynutím doby, potrebnej ku premlčaniu trestného stíhania, zahájené trestné pokračovanie proti ktorejkoľvek zodpovednej osobe, proti všetkým ostatným až do dňa, kedy trestné pokračovanie proti nej bolo pravoplatne skončené alebo prerušené.

Z ustanovení § 12, odst. 1 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. a § 6 vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n. plynie, že ustanovenia § 48, odst. 3 zák. čl. XIV:1914 byly modifikované potiaľ, že sa so zahájením trestného pokračovania proti ktorejkoľvek zodpovednej osobe spojily účinky z a s t a v e n i a p r e m l č a n i a proti všetkým ostatným zodpovedným osobám, kdežto podľa § 48, odst. 3 zák. čl. XIV:1914 zahájenie trestného pokračovania p r e t r h o v a l o premlčanie.

Ustanovením § 12 zák. č. 124/1924, resp. § 6 vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n., bola rozšírená ochrana urazeného, aby zabránené bolo premlčaniu v prípadoch, kedy trestné pokračovanie bolo zahájené proti nepravému vinníkovi alebo priedah pokračovania nastal nesprávnou nomináciou autora, a v premlčacej lehote nemohol byť pravý vinník vypátraný (motivy). Pre prípady však, ako je súdený prípad, kedy bolo trestné pokračovanie pre trestné činy proti zákonu o ochrane cti tak proti zodpovednému redaktorovi ako aj proti autorovi už zavedené — iné osoby než podľa § 1, odst. 2 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. a § 1, odst. 2 vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n. stíhať — platia pre zavedené už trestné pokračovanie všeobecné predpisy trestných zákonov, to je pri tlačových deliktach § 48, odst. 3 zák. čl. XIV:1914 (v historických zemiach § 40 zák. č. 6/1863 r. z., vid' rozh. 4240 Sb. n. s.). Zásada nedeliteľnosti, v tomto ustanovení tlač. zákona vyslovená, nebola by ustanovením § 12 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. a § 6 vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n. zrušená, ale naopak ešte zosilnená a zostala v platnosti. Tá okolnosť teda, že proti obžalovanému E. D. nebolo v dobe od 14. novembra 1932 do 26. augusta 1933 učinené žiadne usnesenie alebo opatrenie súdu v smysle § 108 tr. z., nemala za následok premlčanie trestného činu proti E. D., pretože v tejto dobe byly proti zodpovednému redaktorovi učinené opätovné opatrenia súdu za účelom vypátrania jeho pobytu, bez toho že by medzi jednotlivými opatreniami súdu uplynula šesťmesačná premlčacia lehota v § 13 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. ustanovená. Vrchný súd sa tedy mýlil, keď vyslovil, že dotyčne obžalovaného E. D. uplynula premlčacia lehota v § 13 zákona č. 108/1933 Sb. z. a n. označená bez pretrhnutia, lebo opatreniami súdu učinými proti zodpovednému redaktorovi J. V. bolo v smysle odst. 3 § 48 tlač. zák. pretrhnuté premlčanie aj proti autorovi E. D.

Čís. 5404.

V případech poslední věty odst. 1 § 40 tisk. zákona dlužno za úkony přerušující promlčení považovati veškeré úkony vyšetřovací a vyhledávací, sloužící k tomu, aby bylo v řízení zahájeném proti obviněnému řádně pokračováno, tedy obeslání obviněného a svědků, jejich výslechy, i opatrování spisů, urgování spisů jiným soudům zapůjčených a pod.

Aby úkony těmi bylo přerušeno promlčení, vyhledává se vždy, by směřovaly k pokračování v zahájeném řízení, o něž právě jde. Zaslání spisů jinému soudu k jiné trestní věci nelze považovati za úkon pokračovací v tomto smyslu.